

den". En zie, nu wil de Christus alleen maar dit, dat de neerwaartsche beweging eener familie geen opont-houd zal beteekenen voor de opwaartsche van de Familie. En dat is dan alles. Ja, ja, want dat is nu echt ALLES: het vervult lijf en ziel en zinnen. Die disci-pel daar vraagt verlof? En dat terwijl hem bevólen is, mee te zingen het morgenlied: o n t w a n k g i j d i e s l a a p t e n M e s s i a s z a l o v e r u l i c h t e n ? Het lied, waarmee de dooden worden gewekt, de dooden Abrahams? In het uur waarin de dooden zullen hooren de stem van den Zoon Gods, en die ze gehoord hebben zullen leven? En hij wil een paar dagen lang zingen: rust zacht, mijn dierb're doo-de? Maar wat is meer — dat zijn vader-naar-het-vleesch gestorven is, of dat broeders van hem zullen opstaan door zijn prediking? Door het uit te zaaien Woord, in den mond der zeventig? En in zijn eigen mond? Een soldaat moet soms zijn vrouw alleen laten baren en zijn vader door anderen laten begraven; en hij is dan nog maar een onnutte dienstknecht? Wil hij soms klagen? Laat hem de anderen vragen: zie, zij hebben alles verlaten en zijn den Meester gevolgd.

Het uitgezaaide woord, een zaai-
ging uit om te zaaien. Daarvan spreekt Christus in
Matth. 13:1-23.

De groote Familie. De Familie van
Christus. Daarvan spreekt Hij in Matth. 12:46-50.
Welnu, er zijn exegeten, die zich de chronologische
orde van de gebeurtenissen aldus voorstellen:

eerst: het gebeurde van Matth. 12:23-45;
daarna (want vs. 46 zegt: terwijl Hij nog
sprak) Matth. 12:46-50;

vervolgens: (want 13:1 zegt: in dien
dag) Matth. 13:1-53;

in aansluiting daaraan: Matth. 8:18-
9:34 (want Matth. 8:18 is gelijk aan Marcus 4:35,
en daar staat: tot hen, d.w.z. tot de discipelen, die
pas de gelijkenis van het uitgezaaide Woord vernomen
hadden, Marc. 4:1), tot hen sprak hij, toen het reeds
laet geworden was.

Wij beslissen hier niets. Wel wijzen we erop, dat de
evangelisten de stof vaak rangschikken onder be-
paalde gezichtspunten; en ook afgezien
daarvan is voor de hierboven gegeven schets wel zoo-
veel te zeggen, dat men, zonder in harmonistenwiel
te vervallen, kan vragen: is het soms op één zelfden
dag geweest, dat de Christus eerst dat woord sprak
over de beslissende (!) Periode van den Geest
(Matth. 12:23-45); en daarna over zijn Familie
(Mt. 12:46-50); en vervolgens over dien
zaai-ling, die uitging (!) en zich niet op liet houden
door vrouw en kinderen, om het Woord te zaaien; en
in aansluiting daaraan dat woord over
dooden, die hun dooden maar begraven moeten, ter-
wijl inmiddels de levenden (discipelen) zich bejveren,
om de dooden te laten herleven door het
uitgezaaide Woord (Matth. 8:18 v., en
v.v.)? Is dit alles op één dag gesproken uit de vol-
heid van zijn opborrelend gemoed?

In de mogelijkheid van zulke chronologische recon-
structie liggen allerlei aanknopingspunten voor de
ordening onzer gedachten. Want toen de Christus
sprak over de beslissende, de diacritische
beteekenis, en dus over het ultimatieve karakter
van de derde, de laatste bedeling, de bedeling
van den H. Geest, toen zei Hij daarmee:
het gaat nu erop of eronder! En toen Hij daarna zei:
staaf mijn moeder daarbuiten te wachten? en mijn
broeders, die me met een zacht liltje in huis willen
halen, omdat ze denken, dat ik, de Groote Profeet
van God, een over zijn zenuwen heen levende, bij den
waanzin aangekomen, niet meer evenwichtige „ziener“
ben, die wat rust moet hebben? 't Kan wel zijn, maar
Ik blijf doorgaan met preeken, en wat mijn Familie
aangaat, die is hier al aanwezig, in de zaai, waar Ik
sta te preeken, want ieder, die van mijn Vader den
wil doet, die is een kind van Mijn Vader, en dus mijn
broer, mijn zuster, mijn moeder, mijn echte Familie,
toen zei Hij zelf: laat de dooden hun dooden te ruste
leggen, maar laat Mij maar Gode kinderen
wekken door het Evangelie. En toen
Hij daarna de groote Zaatweek (en meer dan dat) in-
stelde, om het Woord te laten prediken, en voor een
Zaatweek Gods de regelen stelde, en het uitzicht
opende, toen deed Hij ook zelf wat Hij hier
van zijn disci-pel verlangde: Hij liet de dooden de doo-
den begraven, en — Hij liet zijn familie (kleine f)
gesubordineerd worden aan de Familie, het Groote
Huisgezin van Vader boven, de Kerk. K e r k z a k e n
g a a n v ó ó r : de Familie gaat vóór een, zelfs vóór
zijn eigen familie.

Maar dan beteekent dat, dat Hij altijd den dienst
aan de Familie bóvenaan stelt, boven elken dienst aan
een familie. Vleesch en bloed beërven Gods konink-
rijk nu eenmaal niet. Dooden begraven? Kinderen
bakere? Best, maar op één conditie, n.l.
deze: het moet zich vereenigen met de Toledoth der
Familie, der Kerk, met de geboortegeschiedenis van
Vaders Gezin. Dooden begraven? Best! Maar dan naar
het model en het plan van Ezechiël; want óók die
man sprak over de gróótsche taak van de begrafenis-
gasten der Heilige Familie: heeft hij niet het visioen
gehad en beschreven van de doodgravers Israëls, die
het Heilige Land rein komen maken? In hoofdstuk
39:11-16 teekent deze profeet de levenden als Israëls

GROOTE BLIJDSCHAP

Is dit de blijdschap die Gij hebt gewrocht:
Millioenen sterren zonder vrede,
en slechts een enk'le zendt een bede
tot U, die velen van hen hebt gezocht.

Gaat zoo het levend Woord de wereld door:
De eindstrijd schijnt haast te beginnen.
De saten haalt zijn winsten binnen
en leidt de zangers tot zijn leugenkoor.

Is dit het schouwspel van Uw Rijkzarmee:
vertrapt, gemarteld in de kampen;
gebluscht het schijnzel van de lampen
en deeltend 't leed van 't groeiend wereldwee.

Wordt zoo Uw komst op aard gebenedijd:
Getuigen wijzen naar den Heere,
maar vele duizenden passeeren
de stal, waar straalt Uw hemelheerlijkheid.

Nee Heer, Uw komst is niet vergeefs geweest,
want Gij volboert het welbehagen
aan hen die need'rig naar U vragen
en gaan den weg naar 't eeuw'g Vredefeest.

De wereld spuigt de vuilheid van de haat
en zet haar zondeluizen open,
maar wij, wij gaan verwonderd loopen
naar 't Huis waar Gij U door ons vinden laat.

J. L. J.

begrafenisverzorgers, gedelegeerde ambtsdragers van
het door Woordzaaiing wedergeboren volk van
God: Zeven maanden lang zal het Huis van Israël met
de begrafenis van Gog, die doodencollectie, bezig bli-
ven, om het land te zuiveren; en de heele be-
volking van het land zal doodgra-
verswerk doen; dat zal hun tot eere zijn op
den dag dat Ik Mij verheerlijk, spreekt Jahwe. Als ze
het land doorkruisen, en iemand van hen ziet een
menschenbot liggen, dan zal hij er een teeken naast
plaatsen, totdat de doodgravers het in het dal van
Gogs drommen begraven; zoo zal men het land rein-
gen. Daar hebt ge de vereischte begrafenis, niet om
aan een familie-in-neergang gedachtenis te stichten,
maar om aan De Familie-in-opgang dienstbaar te zijn.
Is het een wonder, óf is het soms precies naar de vol-
heid van Christus' eigen geestelijke en Geestelijke
spanning, dat Ezechiël na het visioen van deze be-
grafenisdiensten, door Gods levende kinderen aan
het Kerkgezin bewezen, zijn lezers de beslissende, de
diacritische, de eschatologische beteekenis doet zien
van het laatste tijdperk, de Periode van den
Geest? O neen, het is alles éénzelfde gedachten-
keten bij Ezechiël, geleid door „Christus' Geest“, en
bij Christus zelf: ook Ezechiël spreekt daarna van het
eschatologische doodenmaal, programpunt
van den Jongsten Dag, den Geestes-voelindingsdag
(Ex. 39:17-24) en ten leste van de volledige aanne-
ming der Familie-van-God-Jahwe in volkomen zalig-
heid (39:25-29). „Dán“, d.w.z. na die begrafenis
van de dooden door de levenden, niet ter-
wille van een doodenherdenking, maar ter
fine van een Reinigingsfeest der levenden, der
door het Woord herborenen, „DAN komen al Gods
kind'ren (de heele Familie) thuis; wat zal dát zalig
zijn“.

Laat de dooden hun dooden begraven; het is een
oproep om te verhinderen dat de doodencultus mora-
torium wordt voor den Opmarsch van de Krijgsknech-
ten des Levens. Uitgegaan om te zaaien. Verlatende
huis en akkers en vrouw en kinderen, en eerst recht
„hun dooden“. Die liggen nu voor Gods rekening. Hún
beslissingstijd is immers voorbij?

Ja, hún beslissingstijd is voorbij. En hier zijn we
midden in den gedachten-cyclus van oudejaarsavond.
De tijd, dien we hier op aarde doorbrengen, is beslis-
singstijd. Niet van de uitverkiezing uit gezien: want
uitverkiezing beteekent: God van zijn kant heeft —
dat is bij Hem: houdt — zijn eeuwig voornemen, waar-
van Hij niet afgaat. Alleen maar: Hij heeft zich van
v o o r s p e l l i n g e n o m t r e n t h e t e e u w i g w e l o f
wee van de individuen onthouden en hun bevolen, zich
te houden aan zijn bevel-en-beloofte: g e o p e n b a a r-
de woorden. Die laat Hij preeken; en dit met ernst;
en dus is de predikdienst de eenige grondig actuele.
Wie over de grens van leven-en-dood is heengescho-
ven, diens lot is beslist; al zou hij daarna nog milli-
oenen jaren moeten wachten op den oordeelsdag: het-
geen hij na zijn sterven in den „tusschentoestand“ ver-
richt, denkt, wil, streeft, dat telt niet als een aparte
en separate factor mee in het gericht. Dat gericht
gaat over hetgeen geschied is „door 't lichaam“
in den tijd. Wie dus diénen wil, die moet zich wer-
pen op menschen-in-den-tijd: die eruit zijn, dien kun-
nen slechts God of engelen nog dienen.

En zóó ordenen zich de gedachten op oudejaars-
avond: de particuliere familie moet staan onder
de Publieke Familie. Een gezinnetje onder Hét Ge-
zin; „óns“ gezin onder Gods Gezin; ons clubje onder
de Kerk, de eros onder de agapé, het bloed onder den

Geest. Een memorial-hall onder de Galerij der Ge-
loofshelden, die Predikheeren.

En, is het hierboven besproken woord van Christus
nu niet krachtig? Noch Mattheus, noch Lucas verha-
len wat de disci-pel, hier bedoeld, gedáán heeft nadat
hij alzóó was aangesproken. Heeft hij de begrafenis
laten passeeren? Of is hij toch erheen gegaan? We
zijn niet zeker, al krijgen we den indruk, dat hij mee-
gegaan is met den Meester. Is hij weggebleven uit den
jongerenkring, dan kan hij straks onder al die be-
grafenisdrukke — Joden maakten destijds erg veel
„werk“ van zoo'n begrafenis — dit woord van Chris-
tus niet meer kwijt: hij zag dan den heelen begrafe-
nis-„handel“ (klaagvrouwen, rouwgebruiken, etc.) als
een handel van dooden. En zichzelf zag hij dan ineens
méde staan in „de gemeente der dooden“; hij zag dan
tweeërlei „qahal“, tweeërlei ecclesia, tweeërlei samen-
gang: de ééne van de beklagers van den dood, de an-
dere van de wekkers-van-het-Leven; de ééne van de
achter-om-kijkers, de andere van wie de hand slaan
aan den ploeg en vóóruit zien, en óptrekken, vooruit,
recht-toe-recht-aan. En..... is de man inderdaad met
Jezus, den Meester, meegegaan, het schip in, de
tanden op elkaar, dan heeft men ter begrafenis
het hoofd over hem geschud; maar sommigen
hebben gezegd: nu ja, hij is ook leerling van den
Nazarener; en zie, hij trekt daarvan de consequentie:
die Nazarener maakt een nieuwe „qahal“, zeggen ze,
en dat kost strijd en veel ontzegging. In dat geval
heeft men zich aan Christus gestooten, en anderen
hebben zich bekeerd en de gedachten van allen zijn
openbaar geworden. Dan heeft de begrafenis gestaan
onder den indruk van die tweeërlei ecclesia: de ééne
vordert haar leden tot den dienst op met een gezag,
dat absoluut is. E n d e m a n z e l f ? Wel, als
hij meegegaan is, in het schip, dan kán hij onder de
zeventig geweest zijn, die straks met vreugde (Lucas
10:18, 20, dit hoofdstuk volgt op Luc. 9, met ons
verhaal!) kunnen rapporteeren: Meester, zelfs dae-
monen zijn ons onderworpen in Uw Naam, en die
deswege zich hooren zeggen, dat één ding nóg groo-
ter is: dat hun namen in het Boek des Levens staan
aangeteekend; niet in een aardchen tempel, als in het
oude Egypte, waar het vermeld staan in het Boek
des Levens diende ten bewijze, dat men ingewijd was
in de geheimen van het priestervak, maar in den Tem-
pel van hierboven, ten bewijze, dat men is gekend van
alle eeuwigheid, door God, als aangenomen kind. Ik
weet het zoo niet, maar ik denk, dat iemand, die niet
afstand-KAN doen van vaders begrafenis, ook niet
i n s t a a t i s, een daemon uit te werpen; want er
staat: dit geslacht vaart niet uit dan door vasten en
bidden. Voor vasten moet men sterk zijn; sterk ge-
noeg, om de heele familie te trotseeren; en bidden d
genoeg, om dat te doen alleen terwille van de Heele
Familie. De Heilige, Gods Familie, wel te verstaan.
Ik weet het niet, maar ik denk, dat de man, als hij
zou zijn afgeweken naar zijns vaders doodenhuis, erg
„verstandig“ zou geleken hebben, en dat niemand daar
thuis zou gezegd hebben: dat is toch al te gortig, dat
is nu echt het werk van een extremist. Maar Jezus
Christus hoor ik danken, straks, als de zeventig — ook
deze?? — zijn teruggekomen: Ik dank U, Vader, dat
Gij deze dingen voor wijzen en v e r s t a n d i g e n
verborgen hebt, en aan kleinen geopenbaard. Ik denk,
dat hij erg „klein“ geweest is, toen hij in het onder-
stelde geval toch maar die loopplank overschoof, ach-
ter den Meester aan; maar dat hij „sterk“ heette bij
de engelen. Want die waren al op het schip.

Ja, dat woord van Christus was levend en krachtig;
het vólle levens-evangelie ligt, én werkt, in die op-
dracht, om de dooden hun dooden te „laten“ begraven.
Wij willen zoo graag die dooden v e r h i n d e r e n,
om het alleen af te doen: we willen óók van de partij
zijn. Maar wie de kinderen „verhindert“ tot Hem te
komen, en de dooden „verhindert“, van dooden begrava-
ten te worden, die hooren beiden 't woord: LAAT hen
tot hiertoe worden; LAAT de kinderen tot Mij kom-
men, en LAAT de dooden hun eigen dooden begraven.

Levend en krachtig is dit woord ook onder ons. Het
is nu geen woord, geen bevel van „ónt-hechting“,
doch van de ware „sámen-hechting“. Hij toch is
onze Vrede, die de twee groepen van geloovigen, de
groep, die zich moeilijk opgehouden voelt door de édie-
ten der natuurlijke liefde met haar momenten-van-te-
rug-en-achteruit-willen-zien, én de groep die zich mak-
kelijk opgestuwd voelt door een óók natuurlijke liefde,
en dus met jeugdijg vuur en élan tot mee-doen geneigd
is, tot één gemaakt heeft, in het bloed zijns kruises.
Toen dát gebracht werd, sprak Hij zelf: vrouw, zie
uw zoon, zoon, zie uw moeder, en past samen op, dat
gij Mij niet begraaft als a c h t e r u i t z i e n-
d e n. Niet aan den dooden Christus trouwens stichten
wij gedachtenis, doch aan den Levende, die dood ge-
wéest is: slechts als levenden kan men aan zijn
DOOD als v o o r b i j g e g a n e a c t e gedachtenis
stichten op een „nieuwjaarsviering“, als die van het
heilig avondmaal toch altijd is.

Zullen ook wij dan niet maar in het schip gaan?
Dat wil zeggen: ons werk van heden weer aanpakken?
Zonder achteruit te zien? De róeping zien? Onze zonde
erkennen door met haar te breken, en ons te herinne-
ren, in welke concrete situatie Hij ons gezegd heeft,
dat wij nu dáárin en dááran het Woord zouden be-
dienen?

Meegaa
zoo noodi
daag ond
gund heef
plaats va
kregen ee
aangaand
vaak tot l
lijking; u
en woudt
alleen tot
konden b
tot moede
deren? G
len, heb
wij werkl
den, die i

De doo
gelegenhe
één lijn r
en kinder
deze eeuw
kers en v
euw hor
laten mo
terug voc

Noodza
en voor
aan één
elkander.
neerin
Familie.

En nu
hangen o
milie-gro
Vrouw, n
oemen. Is
(van Op
Woestijn
lijfve?

Toen d
toen moe
dat de N
en dat
stond op
geding n

Zoodra
doxenmu
verzamel
b.v. post
bekijken,
zoodra v
band, al
man, en
voor elka
ben. Wal
pijn, en i
gen nog
tus, toen
om verlo
tings-me
vooruit,
aan de v
het niet,
De He
Maar o
De Le
Hem alle

Dood
(OUD-

Strikt
loovige“
dit: dat
wij zijn
doch wel
der is
ubique“
gaat nie
als zooda
ure des
De be
den-men
voor wa
leven“ O
gewerkt
betréft,
het slag
staat de
zoo doo
het zóó
dár zit
juichen:
moment“
ten liefs
dat God
gelisch
sterkte;
h e t i